

Nr 13.

Ankom till riksdagens kansli den 5 april 1940 kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående ersättning av statsmedel för taxeringsarbete i Stockholms stad för tiden 1 oktober 1940—30 september 1941.

I en den 8 mars 1940 dagtecknad, till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 134, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att bemyndiga Kungl. Maj:t att för tiden 1 oktober 1940—30 september 1941 medgiva, att i stället för ersättning, som jämlikt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skall utgå av statsmedel till personer, som biträtt med taxeringsarbete i Stockholms stad, visst bestämt belopp må utbetalas till staden under huvudsakligen de villkor och förutsättningar, som av föredragande departementschefen i statsrådsprotokollet angivits.

Enligt bestämmelserna i 145 § taxeringsförordningen bestrides huvudparten av kostnaderna för taxeringsarbetet av statsmedel. Vad beträffar den årliga taxeringen utgår sålunda ersättning av sådana medel bl. a. till ordförandena och kronoombuden i taxeringsnämnderna [1 mom. 1)], för provningsnämndernas utgifter, till sakkunniga m. fl. [1 mom. 5), jämfört med 5 och 6 mom.]. Har kommun åtagit sig kostnader för särskilda anstalter för taxeringsarbetet genom tillhandahållande av kommunens tjänstemän (i Stockholm tjänstemän hos överståthållarämbetet) till biträden därvid, eller annorledes, lämnar staten bidrag till kostnaderna under förutsättning att Kungl. Maj:t finner dessa anstalter äga särskilt värde för det allmänna [1 mom. 3)]. Av statsmedel bestrides vidare gottgörelse för det arbete med uppläggande av taxeringslängder m. m., som åligger vissa tjänstemän i städerna [1 mom. 4)], samt ersättning åt kamreraren vid överståthållarämbetets avdelning för uppbördsärenden¹ för hans befattning med taxeringen i Stockholm [1 mom. 2)].

Enligt 13 § förordningen den 14 juni 1933 (nr 357) om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet må bl. a. ordförande och av överståthållarämbetet eller länsstyrelse förordnad ledamot i taxeringsnämnd

¹ Enligt förordning den 12 juni 1936 (nr 272) skall vad som finnes stadgat om kamreraren vid överståthållarämbetets avdelning för uppbördsärenden i stället äga tillämpning å skattekassadirektören vid ämbetet.

för göromål enligt förordningen, där så finnes skäligt, åtnjuta särskild ersättning av statsmedel.

I det vid propositionen fogade statsrådsprotokollet har departementschefen lämnat en redogörelse för de grunder, efter vilka ersättning av statsmedel för taxeringsarbete i Stockholms stad tidigare utgått till staden, och tillåter sig utskottet i detta avseende hänvisa till statsrådsprotokollet.

Till stöd för det i propositionen framlagda förslaget har *departementschefen* anfört följande:

»I anslutning till den år 1936 genomförda omorganisationen av överståthållarämbetets avdelning för uppbördsärenden till en avdelning för skatteärenden reglerades frågan om statens bidrag till täckande av Stockholms stads kostnader för taxeringen provisoriskt för en tid av tre år. Då vid fjolårets lagtima riksdag detta provisorium enligt i stort sett oförändrade grunder förlängdes på ytterligare ett år, var anledningen härtill närmast frågans samband med den väntade uppbördsreformen, vars utformning, såvitt rörde Stockholm, ansågs böra avvaktas, innan ersättningsspörsmålet slutligen avgjordes. Arbetet på uppbördsreformen har på grund av omständigheterna icke kunnat fullföljas på sätt varit avsett. Förhållandena ha icke heller givit tillfälle att upptaga underhandlingar med staden rörande nu förevarande spörsmål. Jag nödgas därför förorda en fortsatt provisorisk reglering, avseende ett år, av bidraget till staden. Samma beräkningsgrunder som förut torde böra tillämpas, och i fråga om ersättningens storlek har jag intet att erinra mot överståthållarämbetets förslag.

Bemyndigande torde alltså böra av riksdagen utverkas för Kungl. Maj:t att låta för tiden 1 oktober 1940—30 september 1941 till Stockholms stad utbetala ett belopp av 220,000 kronor under villkor, att staden för samma tid bestrider alla med taxeringsarbetet i Stockholm förenade kostnader, vilka enligt 145 § taxeringsförordningen eller 13 § förordningen om åsättande i vissa fall av särskilt uppskattningsvärde å fastighet skola bestridas av statsmedel, med följande undantag: arvoden till ordförandena i taxeringsnämnderna; arvoden till kronoombud i taxeringsnämnderna, i den mån antalet överstiger 39; ersättning till av överståthållarämbetet tillkallade sakkunniga för fastighetsvärdering; kostnader för resor i samband med fastighetstaxering; arvoden till den ordinarie prövningsnämndens och den särskilda prövningsnämndens ledamöter ävensom andra arvoden enligt 145 § 8 mom. taxeringsförordningen, som utgå till personer, vilka icke äro tjänstemän å överståthållarämbetets avdelning för skatteärenden.

I mitt anförande till statsrådsprotokollet i samband med avgivande av proposition i ärendet år 1939 hade jag anledning att något beröra principerna för en uppgörelse på längre sikt mellan staten och staden. Drätselnämnden har vidhållit sin ståndpunkt i frågan, nämligen att staten skulle svara för samtliga kostnader för taxeringsavdelningen inom överståthållarämbetet för skatteärenden, och därvid jämväl uttalat, att staden icke hade annat intresse

av taxeringsarbetet än av varje annan statlig lokalförvaltning i Stockholm samt att taxeringen till kommunalskatt allenast vore en följd av taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. Ett närmare bemötande av dessa uttalanden torde ej erfordras. Det må här erinras om att redan år 1922, då — efter hemställan av Stockholms stadskollegium — genom ändring i den då gällande taxeringsförordningen möjlighet bereddes att lämna statsbidrag åt kommun, som vidtagit särskilda, ändamålsenliga anstalter för taxeringsarbetet, av föredragande departementschefen uttryckligen betonades, att om en kommun vidtog anordningar för en särskilt effektiv taxering, detta torde ske främst i kommunens eget intresse, i det taxeringen hade lika stort intresse för kommunal- som för statsbeskattningen (se prop. 167/1922). Enligt vad som framgår av en av överståthållarämbetet överlämnad promemoria synas kostnaderna för taxeringen i Stockholm av ålder ha bestritts av staden, som dock i viss omfattning erhållit bidrag därtill från staten. Då staden år 1936 slutgiltigt godkände omorganisationsförslaget, skedde det också på basis av en utfästelse från statsmakternas sida som icke sträckte sig längre än till att ett skäligt bidrag borde utgå till staden även i fortsättningen.»

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot föreliggande förslag, får hemställa, Utskottet.

att riksdagen måtte bifalla Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 134.

Stockholm den 5 april 1940.

På bevillningsutskottets vägnar:

IVAR ANDERSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Johan Bårg, Viktor Larsson, Wahlmark, Bengtsson*, Sjödahl, Elon Andersson*, Ekman, Velander, Gustaf Björkman och Egnell; samt

från andra kammaren: herrar Anderson i Norrköping, Lövgren, Björklund, Olsson i Gävle, Ericson i Boxholm*, Sandberg, Werner i Hultsfred, Hammarlund, Hagberg i Malmö och Jonsson i Skedsbygd.

* Icke närvarit vid justeringen av betänkandet.